

Ciclisme en ruta | Actualitzat el 09/05/2017 a les 10:54

Xavier Caballol: «A la Titan he patit l'impabile, però són sensacions fora de sèrie»

L'atleta ha realitzat més de 600 quilòmetres pel desert amb només una cama | Caballol afirma que aquesta experiència sobre la bicicleta fa que se senti "fort" i "amb ganes de menjar-se el món"

Xavier Caballol, a Berga, després de finalitzar la Titan Desert. | Aida Morales

Xavier Caballol ho ha fet. El somni de la Titan Desert MTB Marathon ja és la butxaca, i no en una butxaca qualsevol. Amb només una cama, aquest exmotorista berguedà i actual amant de les bicicletes ha aconseguit finalitzar, en sis dies, els 630 quilòmetres de la duríssima cursa que recorria bona part del desert del Marroc. Una meta que Caballol es va fixar després de l'accident que el va deixar sense una cama el 2007, i que va evolucionar de les seves ànsies per participar al París-Dakar. Ara, l'emoció inunda uns records totalment irrepetibles. Caballol viu el moment i encoratja el seu entorn. Tot és possible, assegura.

- Realitzar la Titan ja és una fita aconseguida. Una prova, però, que no neix del no-res. Què el va portar a plantejar-se-la?

- Jo, abans anava en moto, i el meu desig sempre havia estat el París-Dakar. No obstant, arran de l'accident del 2007 vaig començar a anar amb bicicleta, i el 2010 vaig veure que anava prou bé, i el 2011 em va començar a rondar pel cap fer la Titan Desert, que si tenia mai algun *sponsor* o alguna manera d'anar-hi, que em faria molta gràcia prova-ho, per veure si aguantava.

- Una cursa, però, que no només requereix de suport econòmic i tècnic. Una part molt important és l'estat físic i mental...

- Sí, són sis dies amb uns 100 quilòmetres i pocs cada dia, passant per sorra, dunes, camins i pistes molt pedregoses. Vull dir que et van passant factura molt fort durant les etapes, i més, si tens el *handicap* que dorms en una tenda, que no tens les comoditats d'un hotel, i que, com és el meu cas, si arribes tard d'horaris, tot s'ajunta. Has de menjar, t'has de dutxar, fer-te algun massatge, tornar a menjar per tenir el dipòsit ple, preparar-ho tot per demà, anar a dormir, i a les sis del matí ja toquen diana. Ho tornes a preparar tot, amb el menjar per a l'etapa i endavant.

- En el seu cas, eren dues persones amb amputació, i una tercera de suport. Com s'organitzaven?

- En un principi els dos anàvem alhora, tot i que el primer dia, quan vam passar pel quilòmetre 40 o així, el noi que ens ajudava no donava l'abast, perquè necessitàvem molta ajuda els dos. I es clar, quan no s'alentia un, era l'altre. I per això jo vaig anar tirant després de fer un tros de la primera etapa, i el que feia era demanar ajuda a la gent. En aquest cas, vaig trobar un parell de rampes molt dretes, i alguns participants em van ajudar.

- Llavors, totalment sol...

- Sí, i també em va ajudar gent de la zona. Hi havia cinc nens que es van posar a empaitar-me i em van ajudar a pujar a dalt. Allà els vaig donar alguna cosa per menjar i vaig continuar l'etapa. Al final, hi tornava a haver molta sorra i em vaig tornar a encallar, però com que havia avançat altres participants, aquests van fer d'ànima samaritana i em van tornar a ajudar.

- Per tant, una cursa competitiva, però també amb molta solidaritat.

Molta, tant a fora com a dins dels campaments, on vaig trobar una admiració espectacular. Jo, com que veig que puc fer-ho, no em sembla que faci una cosa fora de sèrie, però tots els que em veien cada dia arribar després de l'etapa, volien venir-me a saludar, a felicitar i a dir-me que quina passada, que quins pebrots. Doncs potser sí que estic fent alguna cosa una mica fora del normal. I això feia que em pugés una cosa aquí a l'estómac que... bé, unes ganes de plorar cada dia!

Xavier Caballol a la Titan Desert. Foto: Cofidis Likes Ciclismo

- Emocionant...

- Molt..., veies que havies de fer etapes molt dures, que era un terreny molt fotut i només et venia aquell *subidon* de plorera. Després arribaves, ho respiraves tot i tornem-hi.

- Un sentiment que encara dura..., per com en parla i s'expressa...

- Sí, sí, encara em ve. Quan et ve el record, et venen aquells moments. I mira que vaig patir molt, eh, els tres primers dies vaig patir l'impatible, però han estat unes sensacions fora de sèrie. El segon dia, principalment, que vam arribar fora de temps i l'altre noi va haver d'abandonar perquè li havien sortit llagues al monyó. A més, el noi que ens ajudava també es va fondre perquè no s'havia hidratat bé i no havia menjat bé. I quan estàvem a punt d'acabar l'etapa, va quedar amb molt mal de panxa i vòmits. Total, que va haver de deixar-ho perquè no podia més, i jo vaig arribar pels meus propis peus, pedalant fins a la meta.

-Perquè, en el seu cas, l'objectiu era arribar.

- Aquest era l'objectiu. Em vaig preparar mentalment i físicament per això. Entre setmana intentava sortir dues o tres hores, i el cap de setmana entre cinc i sis. També vaig fer unes pautes de com i què s'ha de menjar quan estàs competint, i això m'ha ajudat a estar prim i fort. A més, anar menjant i bevent ha fet que no em vingués cap mareig, i gràcies a que no he tingut res més, ni cap llaga, he pogut acabar cada etapa bastant bé i començar el dia amb forces.

- Després de tot, quin considera que ha estat el moment més crític de la cursa?

- La segona etapa, quan vaig estar a punt de llançar la tovallola. Sort del Marc Isern, que és el que em va ajudar. Portàvem des de les 8.00 del matí caminant, pedalant molt poc perquè hi havia dunes, i havíem fet 35 quilòmetres. Cap a les 14.30 encara estàvem enganxats a la sorra, i jo ja no veia la sortida. Res, que faltava mitja hora o menys per sortir d'allà, però estava desesperat i fins

els pebrots de patir tant. I ell m'anava dient que va, que va, que ja estava. I gràcies a ell vaig poder superar aquells dos minuts de desesperació fins que vaig poder tornar a pujar a la bici.

- Clar, amb una cama tot es complicava molt, sobretot en zona de dunes...

- Sí, i m'havia d'empentar, i jo portava la cama enganxada al quadre de la bici, i si no, l'havia de treure, empalmar-la al monyó, fer el tros caminant, tornar a enganxar-la al quadre... I jo caminant, vaig fent. A més, feia molta calor..., els últims dies estàvem a 40 graus, i la fricció amb la sorra és el que provoca més llagues.

Xavier Caballol a la Titan Desert. Foto: Cofidis Likes Ciclismo

- Però les ganes poden amb tot...

- Sí, jo en tenia ganes, moltes ganes, moltíssimes, i a més me l'havia preparat sabent que podia patir l'impatible i més. A més, psicològicament havia marxat convençut que ho podia fer.

- Parlava del pitjor moment, però, quin serà aquell moment que no oblidarà mai?

- N'hi va haver dos. Un va ser després del pitjor, quan vaig veure que estava arribant a la meta després de patir, patir i patir. Llavors em vaig posar a plorar i vaig trucar a l'Ariadna, la meva dona, i li va dir: *ja sóc aquí*. I els dos ens vam posar a plorar desesperadament. Aquest és un moment que em quedarà sempre. I un altre moment va ser l'últim dia, quan ella m'esperava allà, i saps que has fet tot el que has pogut. Veure-la em va emocionar. Van ser dos moments d'emoció molt forta.

- El suport familiar ha estat molt important durant tot el procés?

- Sí, i també la comprensió, perquè a estones has de fer coses a casa o ajudar, i estàs entrenant. O

un cap de setmana que aniries a fer alguna cosa, i en comptes d'això, estàs amb la bicicleta. És un sacrifici per les dues bandes.

- Finalment, però, la Titan ja està a la butxaca. Què creu que n'ha tret, d'aquesta experiència?

- Una satisfacció impressionant i una empenta que espero aprofitar. A veure si aconseguixo fer alguna altra cursa d'aquest estil.

- En té alguna al cap?

- Hi ha la Titan Tropic, que és cap a l'Amèrica del Nord o del Sud, depèn de l'any, i també hi ha la Cape Epic, que em faria gràcia.

- Com se sent, ara?

- Em sento fort, amb ganes de menjar-me el món i de fer-ho tot i més.

- Una lliçó per a vostè mateix, però també un clar missatge encoratjador cap a tanta altra gent. Si es vol, es pot?

- Sí, la meva intenció sempre és recordar que, a vegades, per qualsevol cosa sembla que se'n acaba el món. Però la vida continua, i has de saber gaudir de les coses que et dona sense ensorrar-te. I m'agradaria que la gent sàpigues fer una mica el que estic de sort de saber fer jo, que és encarar les coses dolentes, anar a buscar la part positiva i treure'n el diamant de dins.

Trofeu de finisher de la Titan Desert. Foto: Aida Morales